

борис априлов

*

Ш Е С Т Т Е

П И Н Г В И Н Ч Е Т А

*

повест за деца

*

1975

Забележка:

*Ако някой иска да му каже,
авторът знае, че пингвините и
белите мечки могат да се
срещнат само в зоологическата
градина.*

В далечните ледени простори...

– Тихо, деца!

В далечните бели простори, където ледовете блестят като слънца...

– Искам пълна тишина!

Б далечните тихи простор!, където се живее най-добре и най-щастливо, също има училище, а в училището, освен чинове, има и ученици...

– На вас говоря! Тишина! Трябва да ви кажа...

Пингвинчетата писукаха, не искаха да млъкнат.

– Защото знам какво ще стане – продължи старият учител. – Защото винаги обещавате и винаги правите обратното.

– Тихо! – извика едно от пингвинчетата. – Казват нещо важно.

Най-после стана тихо и старият учител продължи:

– Принуден съм да ви предупредя, че напоследък вие там...

– Кои?

– Шестте! – Настъпи абсолютна тишина. – Вие там, шестте, излезете ли от училище и тръгвате. Така ли е?

– Да – извикаха шестте.

– И вървите!

– Да – съгласиха се шестте.

– И отивате далеч!

– Да.

– Затова предупреждавам – и днес ще ви пуснем заедно, но да не стане като вчера и оня ден, макар че ще стане същото... Моля ви, не отивайте много далеч.

Учителят се ослуша, имаше много тишина, колкото му се щеше - и продължи тайнствено, нали знаете как:

– Ще тръгнете, но поне чуйте какво ще ви кажа...

Това се казва тишина: игла да пуснеш – няма де да падне. И понеже учителят се бавеше, някакво гласче запита:

– Какво ще ни кажете?

– Деца, разберете – пазете се от Свирепата Бяла Мечка.

Тишина.

– Интересно – обади се второ гласче.

– Какво? – поиска да знае учителят.

– Нищо – отвърна гласчето, но после звънна отново. – Къде можем да я намерим?

Учителят се нервира и наговори куп неща, все за мечката и за непослушанието на шестте, предупреди ги, че ако паднат в лапите ѝ, от тях няма да остане нищо, едва ще ѝ стигнат за закуска.

Шестте се изненадаха още повече и поискаха да знаят какво да правят, ако случайно я видят. Учителят им каза, че трябва да побягнат.

– Но къде можем да я видим? – запита едно гласче.

– Свирепата Бяла Мечка може да бъде навсякъде.

– Така ли?

– Отваряйте си очите.

– Значи, ако искаме да я срещнем, трябва да бъдем навсякъде.

– Какво?

– Нищо.

– Какво казахте?

– Казах, че ще трябва да си отваряме очите, а не да ги затваряме. Защото ако ги затваряме можем и да не я видим, а ако ги отваряме ще я видим, нали?

Докато учителят размисляше върху избъбреното, всички пингвинчета напуснаха класната стая. Както винаги, шестте се отделиха настрана.

Бяха наредени едно до друго, еднакви на ръст, като се изключи най-дребното, което беше особено дребно – така се бе родило, може би яйцето е било дребно или пък нещо друго. Макар че си приличаха, пингвинчетата имаха различни имена:

Пин,
Пин-пин,
Пин-пин-пин,
Пин-пин-пин-пин,
Пин-пин-пин-пин-пин
и
Гвин.

За по-кратко ги наричаха така:

Пин,
Двепин,
Трипин,
Четирипин,
Петпин
и
Гвин.

За още по-кратко ги наричаха Шестте пингвинчета.

Но за още по-голямо удобство, някои ги наричаха Шестте.

Друго по-кратко име нямаха, пък и да са имали, не ми е известно; това е което знам.

Шестте пингвинчета стояха и наблюдаваха белия цвят, друго и да искаха не можеха да видят – само бели планини, бели полета, бели ледове и бели айсберги. Айсбергите се отличават от другите неща по това, че седем осми от тях са под водата, а само една осма е над водата. Като погледнеш, ще си кажеш: ей че малък айсберг, но си знаеш, че седемте осми са си вътре, под водата и че само едната осма стърчи навън, за да бъде айсберг... Наоколо беше много бяло, от белота ставаше чак синьо, но това не интересуваше пингвинчетата.

– Пин – подигна глава Гвин – ще тръгваме ли?

- Ще тръгваме – отвърна Пин.
- Накъде? – поиска да знае Пин-пин.
- Ще видим – рече Пин.

Пин тръгна по леда.

Другите тръгнаха след него. Погледнати отпред, пингвинчето изглеждаха така:

0

Погледнати отстрани – така!

0 0 0 0 0 0

Погледнати отгоре – така:

0 0 0 0 0 0

И тъй като Гвин винаги изоставаше, в повечето случаи изглеждаха така:

0 0 0 0 0 0

Или така:

0

0

0

0

0

0

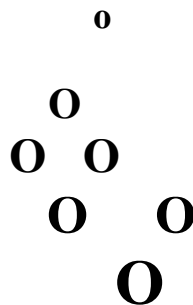
Сега се сетих, че имаха и други имена, ще ви ги кажа:

Пин
2 Пин
3 Пин
4 Пин
5 Пин
Гвин

А понякога се движеха така:

И не рядко така:

Пристъпваха в крак. Само Гвин – не, или пък изоставаше.
Запяха. Ето думите на песничката, запомнете я, макар че е трудна
за запомняне:

*Ние сме шестте пингвинчета.
Пин, пин!
Ние сме шестте пингвинчета.
Пин, пин!
Ние сме шестте пингвинчета.
Пин, пин!
Ние сме шестте пингвинчета.
Пин, пин!
И така нататък, пин, пин!
До припадък, пин, пин.
Ние сме шестте пингвинчета.
Пин, пин!*

Когато се приближиха до тюлена, пингвинчетата спряха и започнаха да го разглеждат.

– Туй ли ви е песента? – отвори уста тюленът.

– Да.

– Други думи няма ли?

– Не.

– Заир?

– Не можахме да измислим.

– Не ви остава време ли?

– Да.

– От игри ли?

– Случайно да сте виждали Свирепата Бяла Мечка?

– Не, защото ако я бях виждал, сега нямаше да разговарям с вас.

Никой не може да види Свирепата Бяла Мечка, защото докато я види, веднага ще се види в устата ѝ.

– Интересно.

– Какво?

– Нищо.

– Не, вие казахте нещо.

– Нищо, нищо.

– Да не би да искате... да я...

Тюленът започна да се смее.

– Какво да я? – запитаха пингвинчетата.

– Да я видите! – смееше се тюленът.

– Да! – отвърнаха пингвинчетата.

Тюленът припадна от смях и шестте продължиха пътя си.

– Противно животно! – забеляза Пин-пин.

– Малки сме и ни се смеят – рече Пин. – Понеже сме пингвинчета. Представете ли си ако бяхме нещо друго, да речем, не шестте пингвинчета, а седемте козлета.

– Добре де, защо да не се казваме вече седемте козлета? Няма да ни се смеят и ще бъдем известни.

– Защото сме пингвинчета.

– Ще им кажем, че сме козлета.

– Но сме шест.

– И едно на ум – седем.

– Никой няма да седне да ни брои.

– Добре!

– Хайде!

Тръгнаха и запяха:

*Ний сме седемте козленца.
Пин, пин!
Ний сме седемте козленца!
Пин, пин!
И така нататък, Пин, пин!
До припадък. Пин, пин!*

На това място Гвин не издържа и извика. Попитаха го защо вика, Гвин отвърна, че изпитва странно чувство на... Същото чувство, което сигурно изпитват козленцата, а той едва ли би искал да бъде козленце, защото нямало нищо по-хубаво от туй да бъдеш пингвинче. Козленцата са едни такива, а пингвинчетата са нещо по-официално.

– Добре – съгласиха се другите. Тръгнаха и запяха:

*Ний сме седемте пингвинчета!
Пин, пин!
Ний сме седемте пингвинчета!...*

- Стоп!
- Какво бе, Пин?
- Вече имам чувството, че наистина сме седем.
- И аз.
- Тогава да се преброим... Пин!
- Тук.
- Пин-пин!
- Тук.
- Пин-пин-пин!
- Тук.
- Пин-пин-пин-пин!
- Тук.
- Пин-пин-пин-пин-пин!
- Тук.
- Гвин!
- Аз!
- Не АЗ, а ТУК!... Отново!... Гвин!
- Тук!

Бяха точно шест и изпитаха гордост от това, но още по-голяма гордост изпитаха, че не са козленца, а пингвинчета.

– И шест ли трябва да се върнем? – запита Гвин.
– Да.
– Значи, не може пет?
– Не.
– А четири?
– Ако се върнем четири, ще ни бият.
– Значи, който не се върне – няма да го бият – забеляза Гвин. –
Защото всички ще ги бият, а него няма, понеже го няма.
– Пин-пин, обясни му! – нервира се Пин.
– Гвинчо, слушай сега!
– Добре де, разбрах – отвърна Гвин – който не се върне, няма да
яде бой.
– Не! – извика още по-нервирано Пин.
– Ясно де – съгласи се Гвин – като го няма, значи няма да яде.
Защото как могат да бият някого, щом го няма.
– Прав е – обади се внезапно Пин-пин-пин-пин.
– Е да – съгласи се най-после Пин – но като се върнем ще питаме
големите как става тая работа: този който се върне послушно – ще яде
бой, а този който не се върне, непослушният – няма да яде бой.
– Иди го разбери! – въздъхна Нин-пин-пин-шш-пин.
– Да вървим!
Тръгнаха. Запяха.

Ние сме шестте пингвинчета.

Пин, пин!

Гвин крачеше и пееше, пееше и изоставаше, крачеше и все
изоставане, докато най-после чу един глас, всъщност гласът на Моржа.

– Защо шест, когато си само едно?
– Напротив, шест сме!
– Да, но не виждам шест пингвинчета, а само едно. И то – малко,
почти половин пингвинче.
– Ти ще ми кажеш на мен! – отвърна Гвин. – Преди малко се
преброихме... Ти кой си?
– Аз съм Моржът.
– Много си голям за морж.
– Виждал ли си моржове?
– Не, за пръв път виждам, но си голям за морж... Къде ли са
отишли приятелите?

В това време петте, които бяха кривнали зад един леден блок, се
появиха.

– Гвин, с какво разговаряш?

– Този тук казва, че е морж.
– И ти му вярваш!
– Защото не знам какво е морж.
– Тогава му вярвай.
– Моржовете не ме интересуват.
– Защо? – поиска да знае Моржът.
– Аз се интересувам само от Свирепата Бяла Мечка. Да си я виждал някъде?

Моржът започна да се смее. Докато се смееше, големите му остри зъби, мустаците му и тлъстините му се тресяха на всички страни, а по едно време всяко от тях започна да се тресе самостоятелно, дори всеки зъб по отделно, сам за себе си.

– Ние чакаме.
– Какво чакате? – учуди се Моржът.
– Да се насмеете най-после, пък да вземете да ни кажете къде е Свирепата Бяла Мечка.

Този път Моржът припадна от смях, а големият леден блок се разтърси от сътресението, откърти се и се сгромоляса. Моржът се съвзе от смешния пристъп, вече само се кискаше.

– Ти ли питаше за Свирепата Голяма Мечка?
– Да.
– И защо ти е?
– Да видя колко е свирепа.

Този път Моржът умря от смях, а пингвинчетата запяха и потеглиха. След като повървяха и попяха, стигнаха до морето. Като се обърнаха назад, те видяха високи планини, ледени скали – всичко бяло, до посиняване, сетиха се за учителя си и запяха песента, на която ги беше научил:

*Моята родина е от сняг и лед,
моята родина
прилича на сладолед.*

*Моята родина – това е сладолед,
цялата до края
все от сняг и лед.*

*Виждете
как сияе слънцето далече,
и облива всичко в бяла светлина,
то ни свети сутрин, то ни свети вечер,*

или се пързая дълго по снега.

*Нито си отива, нито пък се скрива,
само се пързая леко по леда,
всеки ден несетно с другия се слива –
половин година трае тук деня.*

Скочиха във водата. Тя им се стори добра, но топла. По едно време Пин-пин-пин забеляза някакъв остров и се развика. Всички се обърнаха и наистина видяха едно островче да се издига над повърхността.

– Предлагам да отидем! – извика Гвин.

– Добре – съгласи се Пин, а след него и другите.

Заплуваха. Стигнаха. Островчето се издигаше наистина едва забележимо над океана.

– Тук виждам нещо интересно – рече Пин и пингвинчетата се струпаха около него. – Това островче си има отвор с решетки.

– А, какъв ли е този отвор?

– А решетките?

– Досега не съм виждал такова нещо.

– Кой иска да го пипне?

– Аз! – избърза Гвин. – Но вие стойте близо, да не стане нещо.

– Добре.

– До теб сме!

Гвин заплува към отвора с решетката. Тишина. Гвин протегна крилце и пипна една черта от решетката. За обща изненада, тя издаде звук наподобяващ звън на струна.

Погледнаха към Пин. Той каза, че според него, това не е остров, а музикален инструмент.

Пингвинчетата казаха: – Ооооооо!

А Пин каза: – Не ооо, а ааааа!

– Ааарфа! – извикаха всички.

Шестте пингвинчета се приближиха към отвора на острова, който наподобяваше арфа и задрънкаха на струните.

Но за Гвин това не бе достатъчно:

– Ще вляза вътре!...

– Къде?

– В устата на острова.

Гвин се промуши през струните и изчезна.

– Гвин, къде си?

- Тук! – обади се Гвин.
- Не си ТУК, а си ТАМ.
- Не, аз съм ТУК – отвърна гласът на Гвин – а ВИЕ СТЕ ТАМ.
- Добре де, какво е там твоето тук?
- Стая – отвърна гласът.

Петте пингвинчета се спогледаха. Най-напред през редицата на струните се промъкна Пин, после Пин-пин, след него Пип-пин-пин, след него, разбира се, Пин-пин-пин-пин, а накрая, естествено, Пин-пин-пин-пин-пин и всичко се превърна в концерт за струни и пиано.

Стаичката тънеше в зеленикав полумрак, светлината влизаше само през решетката на струните. Въпреки загадъчната обстановка, Гвин намери кураж да каже: – Чувствайте се у дома си.

- Тук е топличко – рече Пин-пин-пин-пин.
- Чудесно е! – рече Пин-пин.

Пин заяви, че тук е наистина чудесно, че компанията им най-после е успяла да си намери топла колиба.

- Можем да идваме!
- Когато ни е скучно!
- Когато духат ветрове.
- И ще си я уредим.
- Като вила!
- Но трябва да пазим тайна.
- Големите ще ни я вземат, да си направят бар.
- Това е нашия детски дом!
- И този музикален инструмент!
- Ааааааарфааааа! – извикаха шестте.

И отново започнала да пеят песента си, в която се разказваше за шестте пингвинчета, пин-пин.

- И както си пееха, изведнъж им се стори, че колибата се люлее.
- Да излизаме! – предложи някой.
- Да тръгваме!
- Към Свирепата Бяла Мачка!
- Добре, но кой люлее колибата?
- Тихо!

В тишината чуха плясък на вода и усетиха леко замайване в главите.

- Слушайте – взмути се Пин – защо люлеете колибата?
- Аз не люлея колибата.
- И аз.

Оказа се че никой не люлее колибата.

– Тогава кой?
– От самосебе си.
– Сега пък се въртим!
– Хей, кой върти острова?
– Хваща ме морската болест!
Стана тъмно. Решетката от струните изчезна.
– Ооооо!
– Пин, къде си?
– Тук съм.
– Гвин, къде си?
– Тук съм!
– Какво стана?
– Знам ли?
– Вратата през която влязохме изчезна.
– Страх ме е.
– И мен.
– Хееей, кой затвори устата на острова?
– Кой шуми, ти ли шумиш?
– Аз не шумя.
– И аз.
– Тогава кой?
– Тихо! – помоли се Пин. – Не чувате ли?
– Някой говори – каза възбудено Гвин.
Получи се горе-долу добра тишина.
– Алоу! – Гласът беше дебел: – Има ли там някой? – И силен: – В устата ми?
Оле, каква тишина.
– А?
Ужасна тишина.
– А бе, има ли някой в устата ми, или така ми се струва?
– Ттакка вви ссе – гласът на Гвин трепереше – сструва.
– Добре, защото отначало помислих, че в устата ми има някой.
– Не, няма – обади се повторно Гвин.
– Тогава добре.
В следващите няколко минути никой не каза нищо. Чуваше се далечния плясък на вълни, островът се полюляваше насам-натам.
– Ало! – обади се Гвин.
– Какво? – чу се гласът на острова.
– Вие какво представлявате, като остров?
– Моля?

- Кой сте?
- Аз съм Големия Странен Кит. От главата до опашката съм дълъг трийсет метра, а от опашката до главата трийсет и два метра. Сам не зная как се получава на практика.
- Значи, общо... с отиването и връщането... да де... общо – шейсет и два метра – рече Гвин.
- Толкова – съгласи се гласът на Големия Странен Кит. – Бе да не би да има някой в устата ми, пък да не знам?
- Няма, няма... Къде отивате?
- Плувам си.
- Аха.
- Бях заспал, почивах си, а сега си плувам.
- Вие с отворена уста ли спите?
- Е, да.
- Защо?
- Ами, така... Както си спя, храната си влиза в устата ми. Тя си влиза и чака. Като се събудя, изяждам я... А бе, да не би да има някой в устата ми, пък аз да не знам?
- Моля ви се, казах ви!
- А, чудно.
- Накъде плувате?
- Където ми скимне.
- Няма ли да ви скимне да се върнете?
- А бе, има ли някой в устата ми?
- Няма! – отвърнаха шестте пингвинчета.
- Защото нещо ме гъделичка по гърлото и ми се струва, че има.
- Няма, няма! – отвърнеха всички.
- Гвин!
- Какво, Пин?
- Ти ли гъделичкаш гърлото на господина?
- Не.
- И аз не.
- И аз.
- Внимавайте – извика Гвин – пазете гърлото на господина.
- Пин!
- Какво, Пин-пин-пин?
- Това, на което свирехме преди малко... не бяха ли?...
- Бяха.
- И аз мисля, че бяха.
- Бяха, ама какво бяха? – поиска да знае Гвин.

- Зъбите на кита – отвърна Пин.
- Суматоха.
- Ами сега?
- Тихо!
- Да не ни усети!
- Ей, да не би да има някой в устата ми?
- Няма, няма! – отвърнаха пингвинчетата.
- Бъдете спокоен! – рече Гвин. – Ако имаше, щяхме да ви кажем.
- Сторило ви се е.
- Добре.
- Къде сте сега?
- В средата на океана – отвърна китът.
- Не се отдалечавайте.
- Защо?
- Да не се удавите.

На това място Големия Странен Кит не можа да издържи и се засмя, устата му се отвори, в устната му кухня светна, полъхна струя въздух и пингвинчетата видяха, че са до брега. Започнаха да излизат. Както винаги, последен излезе Гвин. Вместо да побегне, той се обърна и за последен път дръпна една от струните. Звънна тонът фа.

- Беше фа! – изкиска се бодро Гвин.

Петте не издърпаха и се засмяха. Както се смееха, обърнаха се към кита.

- Довиждане, ките!
- Благодарим!
- Беше хубаво!
- Поразходихме се!
- Довиждане, чичо Странен Кит!
- Довиждане – отвърна им китът. – Къде отивате?
- Търсим Свирепата Бяла Мечка.
- Ха! – Големият се задави. – Ха! – Странният прихна. – Ха-ха! –

Водата нахлу в устата му, разля се по всичките му шейсет и два метра с отиването и връщането и ако не беше се върнала отново навън, Китът наистина щеше да се удави, ако не от водата, от странното поведение на пингвинчетата, които търсеха своята Свирепа Бяла Мечка. Защото да търсиш нещо бяло – може, да търсиш нещо като мечка – иди дойди, но да търсиш нещо свирепо – от туй по-голяма наглост – здраве.

Шестте тръгнаха и запяха своята сложна и пълна с дълбока философия песен, в която се разказва как пингванчета са шест, шест, и шест, и пин, и пин, и шест, и шест, и пин, и пин, и тъй нататък, пин,

пин, пин... Край пингвинчетата се сменяха чудесни панорами от извисени върхове и заострени ледове, огромно оранжево слънце стоеше на хоризонта и си стоеше без да му мигне окото.

Пин спря.

– Защо ме блъсна? – запита той.

– Отзад ме блъснаха!

– И мен!

– И мен!

– И мен ме блъснаха!

– А мен никой не ме блъсна – заяви Гвин.

– Значи ти си блъснал нас – заключи Пин,

– А ти защо спря? – залита Гвин.

– Е, как да не спреш, когато виждаш какво става.

– Какво става?

– Там има нещо особено.

Всички погледнаха и видяха нещо толкоз особено, че в известни моменти им се стори, чак двуособно.

– Ей, кои сте вие там? – чуха гласът на особеното.

– Шестте пингвинчета! – съвзе се Пин.

– Седемте козленца! – добави Гвин.

– Искам да знам точно какво сте! – продължи особеното нещо –

Шестте пингвинчета ли сте, или седемте козлета?

– Седемте козлета! – извикаха пингвинчетата.

– А къде е седмото?

– Гвин, къде е седмото?

– Отиде да пие вода... А вие кой сте?

– Аз съм едно тропическо животно. Добър ден.

Всички отвърнаха на поздрава.

– Странно – рече Пин – ако сте наистина тропическо животно, как сте дошли на студеното. Тропическите животни обикновено си стоят в тропическите страни.

– Да, но аз мисля. Аз съм камила, която мисли. Като съм тръгнала, мисля и вървя, мисля и вървя, и неусетно съм дошла при ледовете.

– А не ви ли е студено?

– Моите мисли ме топят.

– Че за какво толкоз пък мислите?

– За началото и края.

– А!...

– Питам се, откъде почва едно животно и къде свършва.

– Ми много лесно – отвърна Пин-пин – ние започваме от Пин и завършваме с Гвин.

– Питам се – продължи камилата – дали от главата, или от опашката. Защото, забелязала съм, обърна ли се обратно, изведнаж започвам да започвам от опашката.

– Какво е това на гърба ви?

– Гърбица. Има едногърби и двугърби камили. Аз съм двугърба.

– Двухълма!

– Деца, къде сте тръгнали?

– Търсим Свирепата.

Почакаха, но никой не им се присмя. Това им хареса.

– Ще ни вземете ли на двухълма си?

Камилата легна, пингвинчетата наскочаха по хълмовете ѝ, камилата се изправи, тръгна напред, а шестте запяха песента за това как са шест, все пингвинчета, шест, пин-пин и така нататък пин.

Камилата вървеше, носеше ги през нови ледове и снегове, а те пееха ли пееха.

Най-после камилата спря. Пингвинчетата млъкнаха.

– Какво? – запита Пин.

– Слизайте!

– Защо?

– Пречите ми да мисля.

Камилата полегна за втори път, пингвинчетата с крясъци се натъркаляха по снега и видяха как мъдрата тропическа изящност се отдалечава и чезне в студената белота.

– Довиждане, камило!

– Довиждане, автобусе!

– Камило, чу ли кого търсим?

Камилата спря в далечината, обърна се бавно и още по-бавно изрече: чух.

– А защо не се тресеш от смях?

– Че кое му е смешното?

– Ааа, уплаши се, така ли?

– Че кое му е страшното?... Търсите и ще намерите. Кой каквото търси си го намира. Вие търсите свирепото, добре.

Без да каже довиждане, тя се обърна и потегли.

– Като те гледам от тук, ти наистина започна да започваш от опашката си! – извика Пин.

Опашката на камилата висеше важно и гледаше леда.

Пин огледа приятелите си.

– Някой да е изчезнал?

Преброиха се отново, Гвин и този път каза АЗ вместо ТУК, накараха го да каже ТУК вместо АЗ, разбраха, че са точно шест и тръгнаха с песен напред. В песента се разправяше за това, че пингвинчетата са шест и тъй нататък, пин-пин.

По едно време Пин млъкна, спря и се огледа. Другите също се спряха и се огледаха.

– Чудно – рече Пин – къде ли може да се намери тази свирепа мечка? Знае ли някой? Не. Никой от нас не знае къде може да се намира мечката. За нея се говори, чували сме, но никой не е дошъл да ни каже аз я видях там и там беше такава и такава. Съществува ли тя? Ами ако е измислица на възрастните, за да ни плашат?

– Ще бъде жалко, ако е измислица – забеляза тихо Гвин. – А колко хубаво ще бъде, ако съществува, нали Пин?

– Да.

Умълчаха се. Без да щат всички гледаха там. Всички погледи се събираха там – в нещото, което привлече вниманието им. Какво ли е то? Приличаше на огромно животно, на страшно животно, в някои отношения, дори на животно което се отличава със свирепия си нрав.

– Страх ме е – обади се най-после не друг, а Пин-пин-пин.

– От кое? – запита тръпнещият Пин.

– Ами, онова там какво е? Дето го наблюдаваме. Всички стоим и зяпаме в него.

– Това е нещо страшно – обади се Пин-пин-пин-пин.

– Аз си отивам – заяви Пин-пин-пин-пин-пин.

– И аз – присъедини се към него Пин-пин.

Те тръгнаха назад.

– И аз.

Пин-пин-пин също изчезна.

След него си отиде Пин-пин-пин-пин.

Останаха само Пин и Гвин.

– Хм! – каза Пин.

– Какво? – запита Гвин.

– Оставаш ли?

– А ти?

– Отивам.

– Къде?

– Да пия вода.

Пин се отдалечи бавно и с подсвиркване, но скоро хукна без подсвиркване.

Гвин се питаше какво ли им е станало на приятелите; уж искаха да видят Свирепата Бяла Мечка, пък изведнъж им стана нещо и изчезнаха да пият вода. Гвин огледа продължително нещото, което приличаше на огромно животно със свиреп нрав и извика: Хей!

- Хей! – отвърна му ехото.
- Хей, мечко!
- Ечко... ечко... .. ечко...
- Какво? – запита Гвин.
- Какво... кво... кво...
- Ами нищо.
- Ищо... ищо... ищо...
- Добър ден!
- Ден... ден... бър ден.
- Разправят, че си страшна!
- Ашна... ашна... ашна...
- Мога ли да се приближа?
- А бе ти бе, с кого говориш? – запита Бледоличко, след като се появи. – Наблюдавам те, говориш с някого. С кого говориш?
- Да.
- Какво – да?
- Аха.
- Какво бе, какво "аха"? Знаеш ли откога те наблюдавам? Стоиш и си говориш. С кого говориш, кажи де?
- Да.
- Щом си твърдоглав – довиждане.
- Чакай!
- Бледоличко спря.
- Не обичам да ми прекъсват разговорите – рече Гвин. – Не виждаш ли, че разговарям със Свирепата Мечка.
- Къде е тя?
- Там.
- Гвин посочи къде.
- Ха-ха-ха! – отвърна Бледоличко.
- Какво "ха-ха"?
- Това ли? Голямото?
- Знаеш ли колко е страшна Свирепата Бяла Мечка? Където се появи, всичко бяга. Шест пингвинчета не й стигат за закуска. Предупредиха ни да се пазим и ако чуем, че се намира примерно на тази страна, веднага да бягаме на другата страна.
- Хи-хи-хи!

– Зашо хихикаш? Славата ѝ се носи насам и натам, ако те срещне ще те направи на незнам си кво.

– Хо-хо-хо!

– Какво хохочаш? По-добре се махай и ме остави да се разбере с нея.

– Това там е Свирепата Бяла Мечка, колкото ти си кибрит, разбира ли? Това там е ледена скала, само че с особена форма... А свирепата Бяла Мечка е най-доброто животно на света.

– Хайде де!

– Въртя си я на пръстчето, крещя ѝ, викам я – тя бяга по мен, пита какво искам, а аз се плезя и я ругая.

– Млъкни, ще те ударя! – обиди се Гвин.

– Свирепата Мечка плаче от мъка, пада на колене и ме моли!

– Да не я изядеш, така ли?

– Не, да си изям хапката.

– Моли те, така ли?

– Със сълзи на очи.

– Глупости!

– И да си изпия млякото.

– Глупости не ми се слушат! Дори не си я виждал.

– Всеки ден, колкото искам и си правя с нея каквото си ща.

– Лъжеш!... Този който я види, веднага изчезва в устата ѝ.

– Хе-хе, майка ми е най-доброто животно на света!...

– Какво? Свирепата Бяла Мечка – твоя майка?

– Ми да, аз съм бялото мече Бледоличко.

– И какво правиш тук?

– Уча се да пея по ноти.

Чак сега Гвин забеляза учебниците под мишницата на бялото мече Бледоличко, което разтвори пеенката и започна да тактува. Учуден, че и тук децата ги мъчат с учебници, Гвин забодя очи в нотите... Децата не усетиха как запяха:

*Когато едно дете се смее –
смее се едно дете.*

*Когато две деца се смеят –
смеят се две деца.*

*Когато пък три деца се смеят –
смеят се три деца.*

*Ла-ла-лаа, ла-ла-лааа –
точно три деца*

Засмеят ли се всичките деца –

*усмива се целият свят,
а засмее ли се целият свят,
стават най-красивите неща.*

– Хей, Гвин, какво става там?

– Нищо, Пин, пеем.

Пин се приближи и запя с двамата.

– Хей, Гвин, какво правите?

– Нищо, Пин-пин, пеем.

Пин-пин се приближи и запя с тримата.

Така се върнаха всички пингвинчета, скупчиха се около пеенката и издигнаха гласове:

*Засмеят ли се всичките деца
усмива се и целият свят,
а усмивне ли се целият свят
стават най-красивите неща!*

Като свърши песента, пингвинчетата измериха с погледи Бледоличко, но за тях по-важно бе да питат за другото.

– Гвин, онова там страшното какво е?... Дето прилича на Свирепата Бяла Мечка и ни накара да избягаме и да пием вода?

– А, най-обикновена ледена скала, само че особена – отвърна безгрижно Гвин.

– Ахааа! – казаха всички.

– Ами това?

– Кое? – запита Гвин.

– Това малкото.

– Кое бе?

– Малкото бялото.

– Кое, кое?

– Съвсем бялото.

– Кое точно?

– Бялото, дето се движи.

– Кое дето се движи?

– Това! – ядоса се Пин. – Малкото, бялото, дето се движи и пее.

– Аааа, малкото ли?

– Да.

– Бялото!

– Да.

– Дето се движеше и пееше?

– Да, да, да! – извикаха пингвинчетата.
– А, това е Бледоличко,
– Моля? – запитаха всички.
– Малкото Бяло Мече.
– Значи, това е малкото Бяло Мече – рече Пин. – А какво представлява това малко бяло мече?
– Нищо особено – рече Гвин – синът на Свирепата Бяла Мечка.
Пингвинчетата започнаха да се изтеглят по разни причини.
Едното заяви, че тази сутрин е забравило да си измие лщето, другото допълни, че е забравило да си измие лицето, третото заяви, че е забравило да си измие лицето, а четвъртото заяви, че не може то така, да се скита по леда с неизмито лице.
– Чакайте! – извика Бледоличко. – Не разбрахте ли, че не съм си решил задачата по аритметика?
– Добре – върна се Пин – но по-бързо, че тази сутрин забравих да си измия лицето. Пингвинчета, елате да решим задачата на това момченце и да си отиваме, понеже тази сутрин забравихме да се измием, пък трябва да се измием.
Бледоличко отвори аритметиката и зачете задачата: – На едно място били събрани шест пингвинчета. Свирепата Бяла Мечка се приближила и изяла три. Колко са останали?
– Не знам колко са останали – рече Пин-пин – но аз тук не оставам.
– Тази сутрин забравих да закуся – рече Пин-пин-пин.
– Изяла само три – повтори Бледоличко – и колко са останали.
Пингвинчетата заявиха, че ще отидат да видят как Пин-пин-пин ще си изяде закуската.
– Значи – захленчи Бледоличко – ще си избягате и ще ме оставите с нерешена задача?
– Трябва да закуся – настоя Пин-пин-пин.
– А после майка ми? – извика Бледоличко.
– Свирепата Мечка! – допълни Гвин.
– Отново ще плаче, че има глупаво синче, Така ли? – рече Бледоличко. – Знаете ли колко мъчно й става на мама като разбере, че съм глупав? Моля ви.
– Деца, какво да правим? – запита Пин-пин-пин-пин.
– Да не го оставяме в беда – предложи Гвин.
– Да, ама тогава ние ще сме в беда.
– Да му помогнем и да бягаме – рече Пин.

– И така, там имало шест пингвинчета – рече Гвин. – Така ли, мечо?

– Шест.

– Майка ти дошла и изяла три, така ли?

– Така.

– В задачата се пита колко ще останем, така ли?

– Да.

– Пин, колко ще останем?

– Или две, или три, или четири.

Гвин се замисли и рече: – Не ми се вярва.

– Слушай, Гвин, вместо да губим време в решаване, предлагам...

– Добре – съгласи се Гвин.

– Ние сме шест пингвинчета, нали?

– Да.

– Да се наредим.

Наредиха се.

– Какво искаха да ни правят?

– Да ни ядат.

– Нали щяха да ни събират?

– Не бе, да ни вадят.

– От къде?

– От нас... Не знам... Нали имаме да вадим нещо?... Мечо, ще вадим ли, или ще умножаваме?

– Да де.

– Ясно, трябва да сложим някакъв знак.

– Предлагам знака плюс.

– Аз пък минус.

– Защо минус?

– Добре де – и двете.

– Обърквате ме! – извика Гвин.

– Трябва да събираме, а не да вадим! – извика Пин.

– Не, първо да извадим, а после...

– Щом ще вадим, защо да събираме?

– Тихо! – извиси глас Гвин. – Предлагам да вадим.

– Добре.

– Оставете ме да ви извадя. Трябва да извадя три, нали? Застанете тук. Ще бъдете изядени.

– Защо ние?

– А ние ли?

– Мечката ще реши... Мечо!

– Да.
– Защо не се отдалечиш и се престориш на Свирепата Бяла Мечка.

– Защо?
– И се приближиш.
– И после?
– Ще си избереш три пингвинчета и ще ги изядеш, ама наужким.
Може ли?

– Наужким – може. И после?
– Ще видим колко ще останем.
– Това е идея – съгласи се Белоличко.
– Хайде, мечо, отдалечи се и се появи, ама изведнъж, с ръмжене, уж че си Свирепата Мечка.

Бледоличко хареса новоизмислената игра и радостно тръгна да се отдалечава, започна да си избира удобни за прикритие ледени бабунки, трябваше да застане зад някоя, да изръмжи, и още веднъж, и още веднъж, да изплаши новите си приятели и да се появи. Най-после се чу първото ръмжене.

– Брей че хубаво ръмжи! – забеляза Пин.
– Сега ще ви избере вас трите – рече Пин-пин.
– Защо пък нас – вас!
– На ужким.
– Може и наужким, но защо нас?

Прогърмя второто ръмжене.

– Сега ще видим, като изяде три, колко ще останем.
– Ръмжи като истинска мечка.
– По-добре от истинска.
– Чуйте колко хубаво ръмжи!
– Симпатично мече, нали?
– Много.

Най-после ръмжащото нещо се появи, иззад голямата снежна пряспа изведнъж изскочи Свирепата Бяла Мечка.

– Ха! – каза Свирепата Бяла Мечка. – Шест пингвинчета!... Шест вкусни пингвинчета!... На едно място!... Ами сега? От къде да започна?... Ей, какво правите тук?

– Решаваме задача – успя да се съвземе Гвин.
– Ние сме шест пингвинчета – рече Пин.
– Вие сте моята закуска!
– Така ли мислите? – рече Гвин.
– От кого да започна?... Наредете се!

– Наредени сссме.
– Идвайте едно по едно.
Мечката се разположи удобно и зачака.
– Пин!
– Какво, Пин-пин-пин-пин-пин?
– Ти си първото.
– Защо? – извика Пин – Тя не е казала как ще ни яде: отпред назад или отзад напред.

Пингвинчетата се развикаха.
– Ти си пред мен!
– ТИ си пред мен!
– Аз съм след ТЕБ!
– Напротив!
– Аз съм най-сладкото и ще остана накрая, за десерт.
– По реда на броенето! – издигаше глас петото.
Врвата най-после успя да ядоса мечката. Тя извика и пингвинчетата се умълчаха.

Ще се храним ли, или ще се караме? – запита Свирепата Бяла Мечка.

Тогава Гвин направи няколко крачки и излезе пред всички.
– Значи ВИЕ сте Свирепата Вяла Мечка?
– Аха.
– Радвам се. Приятно ми е – Гвин!
– Какво искаш? – учуди се мечката.
– Нищо, запознаваме се. Значи... вие?
– АЗ!
– Е, да... Вие, разбира се.
– А бе, ще се строите ли най-после по реда на номерата, или да ви строя! – изрева мечката.

Пингвинчетата се разбутаха за втори път.
– Заеми си мястото!
– Ти си пред мен!
– Брей!
– Ти си!
– Аз съм последен.
– АЗ съм последен!
– Тихо! – зарева мечката. – Искам тишина!.... За първи път виждам да се карат кой да бъде последен. Всички се карат кой да бъде пръв, а вие?... Засрамете се! – Пингвинчетата наведоха глави. – Къде ви е възпитанието? Карате се кой да бъде на опашката.

– Така де – намеси се внезапно Гвин – уважаемата мечка знае как да започне закуската си и не сте вие тези, които ще я учите Нали, мечко?

– Да.

– Само се излагаме! – обърна се ядосано Гвин към приятелите си.
– Голяма работа като ни изядат. Нали, мечко?

– Да.

– И какво ще каже уважаемата мечка за нас? Какво ще си помисли? Ще помисли, че се плашим. Нали така?

– Да.

– Чухте ли какво каза мечката?... Не ви е срам!... Вместо да се наредите културно и да покажете на Свирепата Мечка, че сте интелигентни и възпитани, а не като нея жестоки, коварни, лакоми и тъпи...

– Чакай! – трепна мечката. – Ти какво?

– Нищо! Карам им се! – И отново се обърна към приятелите си – Ама ха! Чухте ли как разсърдихте уважаемата мечка? Нямате капка възпитание и тя с право ще ви натъпче в своя алчен, мръсен и ненаситен търбух, защото ненапразно са я нарекли свирепа, и не напразно се е превърнала в страшилище, което тормози животните!

Мечката изрева.

– Какво? – запита Гвин.

– Спри!... Ти сега караш ли им се, или ме обиждаш?

– Карам им се.

– И не ме критикуваш, така ли?

– Не, мечко, карам им се, защото знам какви са подли и за какво мислят в момента. Тези подли мои приятели в момента не си мислят за нищо друго, освен за едно, че ако побягнат изведнъж, ще успееш да хванеш само едно пингвинче, понеже си тъпа, и докато го хванеш, другите ще офейкат. Така ще сторят, ще видиш.

Пред мечката вече стоеше само Гвин. Не можеше да избяга по една случайност: мечката го държеше с лапата си.

– Какво се случи? – опули се тя.

– Което ти казах.

– Те избягаха.

– Такива са. Невъзпитани са. Не искат да ги ядат, а бягат.

– И сега ще трябва само тебе.

– Ами да,

– Ти май ме надхитри.

– Сега ли разбра?

– Тогава ще те изям жестоко,
– Да си затворя ли очите?
– Със затворени или отворени – ще те изям,
Най-неочаквано, зад гърба на Гвин се появи някой.
– Гвин – рече появилият се неочаквано Пин – ти защо остана?
– Защо! Не виждаш ли, държи ме.
– Тогава и аз.
– И аз! – рече Пин-пин.
– И аз! – рече Пин-пин-пин.
– И аз се върнах.
– Ето ме и мен.
– Сега сме всички! – заяви Пин, като погледна редицата на пингвинчетата. – Да става каквото ще.

– Вие сте страшно възпитани пингвинчета! – просълзи се мечката. – И радвате стомаха ми. Застанете фронтално, да ви изям.

– Пин!
– Тук.
– Пин-пин!
– Тук.
– Пин-пин-пин!
– Тук.
– Пин-пин-пин-пин!
– Тук.
– Пин-пин-пин-пин-пин!
– Тук.
– Гвин!
– АЗ!
– Пак, АЗ, пак АЗ!
– ТУК! – поправи се Гвин.

Наредените пред устата на мечката мълчаха и гледаха устата. Мечката разглеждаше всяко вкусно парче поотделно. Наоколо – пълна тишина.

– Хей, да тръгвам ли? – Тишина. – Защо не ме викате? – Тишина.
– Чакам!

– Това е гласът на Бледоличко! – засия мечката. – Моят син!
– Той чака – рече Гвин.
– Какво чака?

– Да го повикаме, понеже решаваме задача... На едно място имало шест малки, симпатични и хубави пингвинчета. Добре, но дошла Свирепата Бяла Мечка и с цялата си наглост и лакомия изяла три...

– Какво става тук? – запита Бледоличко, учуден и малко изнервен, че никой не го е викнал да продължат играта. – Какво правите?

– Нищо – отвърна Гвин. – Майка ти... такава.

– Така ли?... Че защо?

– Знам ли? Заповяда да се наредим.

– Мамо?

– Какво?

– Какво чувам?

– Какво чуваш?

– Щяла си да ядеш пингвинчета.

– Можеш ли да допуснеш?

– Но те казват, че си ги подредила за тази цел.

– Аз? – извика възмутено мечката. – Нима допусках такива неща за майка си?

– Аз не, но те защо така?

– Защото лъжат!... Нима не познаваш майка си?

– Ти си най-добрата майка на света! – И се обърна към шестте: –

Разбрахте ли?

– Разбрахме.

– Принавате ли, че лъжете?

– Принаваме.

– Ще ми се извините ли?

– Извиняваме се! – продължи да отговаря Гвин – Така ни се стори. Бяхме се заблудили.

– Понеже слушате разни клюки – рече мечката. – Разни измислици.

– Така разправят, госпожо – сви се Гвин. – Клюкарите разправят за Вас, че сте кръвожадна и ненаситна.

– Ах, така ли мислят за мен?... Става ми мъчно.

– Чухте ли? – запита мечето.

– Чухме – отвърна тихо Гвин.

– А сега, мамо, измитай се, понеже най-последно си намерих приятелчета.

– Радвам се, Бледоличко! Най-последно имаш с кого да играеш... А сетне ще си изпиеш ли млякото?

– Да.

– Ще си научиш ли уроците?

– Ще ги науча! – обеща Гвин.

– Тогава, довиждане и жалко, защото бяха вкусни пърченца.

- Чухте ли?
- Отново!
- Мамо, каза ли нещо?
- Казах да останете с добри чувства към мен.

Най-после Свирепата Бяла Мечка тръгна към бърлогата си и остави приятелите сами.

- Сега какво да правим? – казаха пингвинчетата.
- Ще играем! – каза Бледоличко.

Хванаха се, завъртяха се и запяха песен, в която се разказваше, че ако всички деца по света се разберат и се хванат за ръце вече няма да има нито мечки, нито вълци и всеки ще играе, а в аритметиките няма да има задачи, в които се разказва как на едно място имало шест пингвинчета и как дошла някаква си мечка, и как изяла три, и да се чудиш плюс ли да поставиш там, или минус.